

TANEČNÍ ROZHLEDY

Ročník II.

Časopis o soudobém tanci

Číslo 1/leden 1998

Cena 25,-Kč

ISSN 1211-8494

9 771211 849009

SOUKROMÁ TANEČNÍ KONZERVATOŘ,
S.R.O.
PRAHA 2

vypisuje přijímací talentové zkoušky
pro školní rok
1998/99

Soukromá taneční konzervatoř, s.r.o. v Praze 2 vznikla a je zařazena MŠMT ČR do sítě škol v r. 1993. Je osmiletou střední uměleckou školou, která vedle všestranně vzdělávacích předmětů poskytuje vyšší odborné vzdělání v oboru tanec, ukončené maturitou a absolutoriem. Škola se vyznačuje citlivým individuálním přístupem pedagogů k žákům s cílem vychovat studenty k lidskosti, umění, úctě a k slušnosti jeden k druhému.

Absolventi Soukromé taneční konzervatoře, s.r.o. budou připraveni pro:

- ☞ působení v profesionálních baletních souborech jako umělci
- ☞ pokračování ve vysokoškolském studiu
- ☞ vyučování na ZUŠ a zakládání vlastních studií

Hlavní znaky absolventů: kultivované a reprezentativní chování, vztah ke všem uměleckým oborům

Hlavní předmět: klasický tanec, který vychovává smysl pro harmonický řád a čistý styl tanečního pohybu

Taneční předměty: lidový tanec domácí i cizí, moderní tanec, taneční gymnastika, tanec s partnerem, scénická a koncertní praxe

Cizí jazyky: anglický jazyk, francouzský jazyk

Nadstandardní péče školy: ☞ individuální výuka pro zvláště talentované děti

☞ choreografická tvůrčí práce s dětmi

☞ semináře

☞ veřejná vystoupení, z nichž poslední Taneční koncert pro Moravu byl benefiční a finanční výtěžek zaslán Speciální mateřské škole pro mentálně postižené v Uherském Hradišti

Škola připravuje projekt „Rozvoj demokracie, kultury a národního povědomí“ s představou šíření humanitních myšlenek T.G.Masaryka.

Spolupráce: je navázána spolupráce se State Tallinn Ballet School

Studenti do 1. ročníku jsou přijímáni z 5. tříd ZŠ na základě talentové zkoušky, kde se hodnotí: jevištní zjev, fyzická dispozice, tanečnost, rytmičnost, muzikálnost, vztah k tanci, zdravotní stav.

Zvláště talentovaní studenti do vyšších ročníků budou přijímáni na základě rozdílové zkoušky.

Studenti ze zaplavených oblastí na Moravě budou po celou dobu studia osvobozeni o platbu školného.

Talentové zkoušky proběhnou 16. ledna 1998 v 15⁰⁰ hod.
v baletním sále Grebovy vily, Havlíčkovy sady 58, Praha 2

Přihlášky s uvedením krátkého životopisu zašlete na adresu:

Soukromá taneční konzervatoř, s.r.o.

Na Smetance I

120 00 Praha 2

Kontakt:

telefon: (02) 24 22 04 83

telefon + fax: (02) 24 21 83 15

Vyjděme ze světa ticha do světa publicity

Vážení čtenáři! A je to tady. Ve chvíli, kdy čtete tento úvodník, máte v ruce první číslo měsíčníku Taneční rozhledy roku 1998! (Připomínáme, že v září a v listopadu 1997 vyšla dvě „zaváděcí“ čísla.) Je to časopis z mnoha úhlů pohledu zajímavý. V době, kdy mnozí naříkají nad nedostatkem financí v kultuře, přicházíme s plně „kapitalistickým“ časopisem, který vychází bez jakýchkoliv podpor, dotací a grantů.

Hlavním naším kapitálem je chuť zviditelňovat tanec a lidi kolem něj. Že jsme se strefili do černého, dokládají vaše dopisy, trošku nás rozmazlující chválou. Za všechna povzbudivá slova děkujeme.

Jak bude náš časopis vypadat? Chceme, aby to byl časopis, který naučí postupně tanečníky znovu číst o dění v žánru, chceme, aby časopis četli především mladí lidé (od 14 - 90 let). Specifikou časopisu je, že je zaměřen na široké taneční podhoubí - školy všeho typu, ZUŠ, soukromé školy a studia, konzervatoře, soubory apod. Jak rádi říkáme: Taneční rozhledy by měly být „mostem mezi scénou profesionální a neprofesionální“.

Velice si uvědomujeme nutnost potřeby komunikace mezi těmi, kteří tanec dělají na nejrůznějších úrovních. Jde nám především o expanzi tance a k tomu je první předpoklad vědět o sobě. Je důležité upozorňovat na výsledky i méně známých souborů, škol, psát i o akcích, které by jinak unikly pozornosti. Za vším stojí lidé, jejichž práce je potřeba si vážít a třeba články, nebo zmínka v našem časopise dodá některým chuť do další práce.

Pohledem z druhé strany chce náš časopis upozorňovat nadané žáky ZUŠ i členy souborů a jejich pedagogy na možnost dalšího rozvíjení jejich talentu na tanečních konzervatořích, i na další „vyšší taneční život“ - existence tanečních festivalů

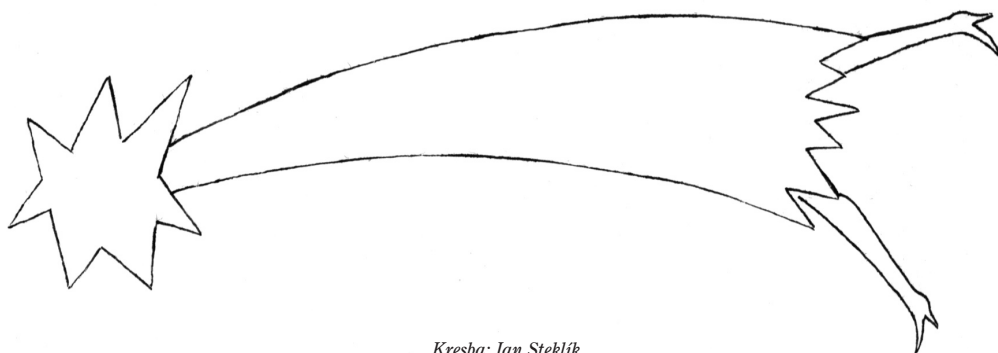
aj. Mimochodem - zkuste mladí přátelé studovat tanec! Dnes, kdy padly hranice, máte před sebou možnost uplatnění po celém světě, jen se nebát a zkusit to. Spočítat, kolik českých tanečníků tančí dnes „venku“, ať už nastálo, nebo na stážích, by dalo dohromady asi dost vysoké číslo. Limitem je jako u všeho vlastní chuť a motivace.

K motivaci tanečníků by měly přispět i Taneční rozhledy. Právě ono „taneční podhoubí“, má-li růst a dávat plody, musí mít pocit, že je dostatečně zviditelněno, že se o něm ví a je o výsledky jeho práce zájem.

Další důvod k vydávání časopisu je stavba taneční pyramidy ve společensko-politickém významu. V Parlamentě, Ministerstvu financí, Ministerstvu školství, Ministerstvu kultury, ale třeba i na okresních úradech atd. se sice rozhoduje o přílivu peněz na různé „kolonky“, ale lidé, kteří jsou v těchto a mnoha dalších orgánech, eventuelně ve velkých firmách, přitom o scénickém tanci povětšinou nevzhloubnou. Takže v rámci celkového šetření na kultuře nakonec scénický tanec může zůstat někde zcela na chvostu jiných aktivit. Je důležité být v propagaci tance „agresivní“, upozorňovat na existenci našeho žánru. Nejen každý vedoucí souboru, nebo učitel by měl být tak trochu „národní buditel“, manažer, propagátor. Je důležité k tomu vést dle možností i samotné tanečníky. I zde by měl napomáhat náš časopis, který by sám měl být mimo to studnicí informací o tom, co se kde děje.

V době, kdy píšete tento úvodník, jsou vánoční svátky za dveřmi, takže malé přáníčko do příštího roku: Ať se daří nám i vám všem a ať si tancování užijeme co nejvíce i na stránkách Tanečních rozhledů!

Mirek Němec

Kresba: Jan Steklík

Tanec jako poselství humanismu

Igor Vejsada pracoval v Ústí nad Orlicí v porotě celostátní přehlídky scénického tance *Tanec, tanec...* 97 v říjnu poprvé. Má za sebou zajímavá zahraniční angažmá (mimo jiné tančil v Izraeli), nyní působí jako šéf baletu Národního divadla moravskoslezského v Ostravě.

My v redakci doufáme, že se do Ústí nad Orlicí bude za tancem vracet (na oplátku se určitě někdy pojedeme podívat za tancem do Ostravy) a rádi Igora Vejsadu představujeme čtenářské obci *Tanečních rozhledů*:

• V čem vidíte rozdíl, nebo naopak spojnici mezi tanečníky amatérskými a profesionálními?

„Spojnice je hezké slovo... ale vážně: Všechno by se mělo soustředit na jevišti. Důležité je, jestli tanečník divákovi z jeviště předá určitou emoci, jestli pohybem, tancem promluví. To je důležité. V tom okamžiku mě přestává zajímat, jestli je interpret takzvaný profesionál, anebo takzvaný amatér.“

• Jsou různé soutěže s různými porotami. Některá porota tanec vynese, jiná naopak tentýž tanec nedocení. Jak by tanečníci měli chápat výroky porot?

„Položil jste mi těžkou otázku... Ale je to asi totéž, jako kdyby jste se mě zeptal, jak hodnotím kritiky. Jako já můžu mít přesný náhled na to, jak by měl vypadat ideál, tak každý kritik může mít svůj subjektivní názor, který do hodnocení vnese. To samé se týká jednotlivých porotců, pracujících v porotách.“

Porotci přináší subjektivní názor, ale spolu s jejich zkušenostmi by mělo dojít k určité symbióze. Měla by se najít hranice kam až můžeme jít v tom, či onom názoru.

Každopádně ale je hodnocení subjektivní záležitostí.“

• Shlédl jste finále celostátní přehlídky scénického tance. Můžete shrnout, jak na vás tato akce zapůsobila?

„Protože jsem letos kromě celostátního finále byl i v porotě regionálního předkola v Ostravě, mohu říci, že se laika posouvá opravdu dosti vysoko. Jak v choreografiích, tak v interpretaci.“

Ale určitě je ještě deficit - a to v přípravě tanečníků. Tuto připomínku myslím všeobecně, to znamená i pro studenty uměleckých škol. Je důležité připravit psychicky tanečníka na to, co bude dělat. Jít po obsahu. Je to právě tak důležité jako připravit tanečníka i technicky. Interpret by měl být všestranně připravený na to, co se od něho požaduje.

Například v choreografiích jsem viděl vzestup, co se týká práce s prostorem, v různorodosti pohybových, vyjadřovacích prostředků. Choreografická nápaditost se posouvá dopředu, ale interpreti by se měli více nutit k tomu, aby všemi prostředky opravdu vyjádřili to, co mají.“

• Je nějaký viditelný rozdíl mezi tanečníky z různých regionů naší republiky?

„Těžko se nějak jednoznačně odpovídá na tuto otázku - je to případ od případu. Viděl jsem výborně připravené tanečníky z ostravského regionu, nebo z Prahy. V dnešní přehlídce mě zaujal výborně připravený C-Dance z Ústí nad Orlicí svým způsobem avantgardnějšího scénického projevu a teď mám na mysli avantgardu v tom dobrém slova smyslu.“

Igor Vejsada

Foto: BoD

Jinak ale je to skutečně namátkové - objeví se něco tam i onde. Důležitou roli sehrává osobnost vedoucího.

Mám pocit, že se méně než bych čekal objevilo v poslední době z Brna, z jižní Moravy.“

• Když soubor začne mít úspěch, začne být žádaný, na co by si v takové chvíli měl dát pozor, aby neztroskotal?

„Člověk může ztroskotat, když podcení podstatu a úkol umění vůbec. Tvůrce i interpret nesmí ztratit pokoru. Pokoru k umění, k Terpsichorě. Nejhorší je, když si někdo myslí, že je dobrý a najednou je tu pýcha a příliš velké sebevědomí. Potom nastává buď stagnace, nebo pád dolů. I z vlastní zkušenosti jsem se tohoto nejvíce bál, když u mě nastalo období jakéhosi vzestupu, abych neskončil právě takhle.“

• Je něco co byste chtěl vzkázat tanečníkům?

„Spíš takové globální poselství, ale není to nic nového... Nejtěžší je práce s lidmi, práce s vlastním tělem. Právě proto, že tanečníci pracují s vlastním tělem, je důležité, aby nesklouzli do zvláštního druhu egoismu, k soustředění jenom sama na sebe.“

Neměli by zapomínat na to, že pohyb a kontakt mezi tanečníky je vlastně jednou z cest humanismu, že je to poselství „prvotního“ kontaktu jako takového.

Toho je důležité se držet, aby si tanečník v sobě zachoval zdravé jádro.“

Děkuji za rozhovor.

-mn-

Emílie Urbanová na návštěvě rodného města

Emílie Urbanová

Foto: BoD

Jednou z legend českého folklorního tance je Emílie Urbanová. Za několik desetiletí pedagogického působení na pražské konzervatoři jí rukama prošly stovky žáků, jako odbornice na folklór předávala zkušenosti i v zahraničí (ve Francii, Německu, Švýcarsku aj.)

Na Slovensku vedla několik let SĽUK.

Významnou kapitolu v jejím životě znamená studium španělského tance, sama je i autorkou knihy o těchto tancích.

Protože Emílie Urbanová pochází z Ústí nad Orlicí, kam se čas od času vrací za svými příbuznými a přáteli, využili jsme jedné z jejích návštěv k malému rozhovoru. V kuchyni zatím hostitelka Eva Štanclová (zakladatelka tanečního oboru v ústeckoorlické městské hudební škole r. 1950) připravovala sobotní oběd a já jsem poslouchal poutavé vyprávění paní Emílie Urbanové o tancování a lidech kolem tance:

• *Mohla byste zavzpomínat na některé ze svých slavných žáků?*

„Ráda a často vzpomínám na Jiřího Kyliána. On byl jedním z žáků, který byl nejen velmi talentovaný na tanec, ale i na hudbu. Kolegové kantoři muzikanti říkali, že je opravdu talent. On když tančil, tak tancem hovořil. A jeho choreografie jsou prostě ohromné.“

Mezi dalšími „nezapomenutelnými“ je Vlastimil Harapes. Mimochodem víte o tom, že právě o něm vyšla krásná obrazová knížka? On je taky z těch žáků, kteří kromě toho, že byli nadaní, byli i velice pilní.

Učila jsem i Libora Vaculíka - patří mezi ty, které si pamatuji už od přijímacích zkoušek, kde byl tehdy velice nesmělý. Ale byl jako žák školy ctižádostivý a pilný, prostě chtěl tančit!

Učila jsem dvojčata Bubeníčkovy, Ivana Lišku a další a další. Hodně mých žáků se rozuteklo z Prahy do ciziny, protože tam jim mohou nabídnout nesrovnatelné podmínky k práci.

A mezi jinými nemohu nevzpomenout na Gertíka Černače odsud z Ústí nad Orlicí, který léta působil v Praze jako dobrý profesionál. Toho jsem měla ráda, byl to chytrý kluk.

Je to jako v každé škole - buďto učitel vzpomíná na ty velice dobré žáky, nebo na i na ty špatné, obě dvě polohy utkví v paměti.“

• *Vy jste působila i ve škole u proslulého Maurice Bějarta?*

„Vzpomínám si na jednu takovou předváděčku, kdy moji žáci měli předvést všechny tance, co se naučili. U klavíru byla moje klavíristka Anička Huječková, která kromě klavírního korepetování i krásně zpívala. Bějart si sedl vedle mne a začali jsme: Učte se panenky, učte se... Bějart se samozřejmě hned koukal, kdo to zpívá a vydržel celou hodinu mimořádně soustředěný sledovat naše tancování. Potom jsme si ještě asi hodinu popovídali, říkal: „To že tanečníci dají nohu kdoví kam je samozřejmé, ale že tančí se srdcem na dlaní, to je něco!“

Bylo to příjemné si s ním pěkně popovídat, obzvlášť když nás předtím ředitelka školy varovala, abychom se případně neurazily, kdyby Bějart během předváděčky odešel, protože je prý skutečně stále mimořádně zaneprázdněn.“

• *Vy jste specialistka na španělské tance. Co bylo impulsem od kterého se tento zájem začal rozvíjet?*

„Vždy jsem se snažila poznat různé typy folklóru, pochopit duši toho kterého národa. U španělského tance mě fascinovalo jeho napětí a to, jak dokáže tento folklór vnitřně „vyznít“ v tanečnících. To co skrývá v sobě folklór v Andalusii, obrovské napětí flamenga, to je síla! Působivé je i hraní na kastaněty, které jsem přinesla i k nám na konzervatoř. I žáci milovali tu zvláštní hudebně rytmičnou fascinaci klapotem kastanět.“

• *Zajdete se ještě i dnes podívat na nějaké taneční představení?*

„Chodívala jsem a chodím na absolventská představení konzervatoře. Když jsme u mých bývalých žáků - vidíte- ředitel konzervatoře pan Jaroslav Slavický patří taky mezi mé bývalé žáky, to to utíká...“

Tedka nedávno byl v Praze Alvin Ailey, ale vstupenky na podobné koncerty jsou neskutečně drahé. Takže spíš jdu do divadla podívat se na generálku nějakého představení, to mě vždycky někdo z mých bývalých žáků propašuje dovnitř. A že jich na pódiu vidím pěknou řádku.“

• *Co byste řekla všeobecně k dnešnímu vývoji tance?*

„V celých tanečních dějinách se vždycky kladl na něco důraz a něco se potíralo, nebo nebylo až tolik na výsluní... Já jsem zažila u nás éru folklóru, což mě tedy těšilo. Dneska se klade důraz na modernu a víte, že proti moderně vůbec nic nemám? Platí, že každý tanec je dobrý, když je dobrý. Co není dobré se může schovávat pod nejrůznější nálepky a prostě to dobré není.“

Mám ráda z našich choreografií Pavla Šmoka, protože co dělal a dělá má vždycky hloubku a smysl. Nemohu zapomenout některé jeho tance ještě z dob Baletu Praha, kdy jsem mimo jiné viděla tanec „Snět“.

Těším se na novou premiéru Romea a Julie Libora Vaculíka v prosinci.“

Děkuji za rozhovor.

-mn-

Avignonský festival - ráj divadla a tance

Každé léto se od začátku července do začátku srpna koná v Avignonu ve Francii proslulý festival divadla a tance. Loni se konal 51. ročník festivalu o kterém platí, že se nedá dost dobře popsat. Avignon se prostě musí vidět a zažít! Obrovský rozsah festivalu je umocněn ojedinělou atmosférou historického centra města a pokud máte štěstí, že prožíváte festival v kontaktu s domorodci, o bohémské duši Francouzů už nikdy nezapochybujete.

Díky spolupráci institutu ARTAMA Praha a CEMEA Paříž už po několik let má vybraný český taneční soubor možnost navštívit v době avignonského festivalu mezinárodní taneční stáž Rencontre et mouvement, která se koná přímo v centru Avignonu.

V létě 1997 navštívili Avignon tanečníci ze souboru Lenky Dřímlové „Studio moderního tance VŠB-TU Ostrava“. Využil jsem možnosti a zeptal se jich na dojmy z této mimořádné akce. Popovídal jsem si s Michalem Kubicem a Danielelem Bičem, z festivalu byli nadšení. Slovo jsem nakonec dal Zdeňce Šnapkové:

- Řekněte nám něco o stáži Rencontre et mouvement.

„Pro mě byl pobyt na stáži obzvlášť zajímavý, protože jsem dělala překladatelku celému souboru. Byla škoda, že nakonec nás jelo do Avignonu méně než se plánovalo. Kvůli povodním a někteří prostě nemohli. Díky mé francouzštině jsem se dost spřátelila s panem Robertem Girerdem (pozn. redakce.: R.Girerd je zástupce CEMEA, vedoucí stáže Rencontre et mouvement a taneční lektor zároveň) a s jeho spolupracovníky. Kromě Francouzů a Čechů tam ještě byli Němci, jedna Američanka.

Byli jsme rozděleni do tří skupin. Ve skupinách byli i lidi s malou předchozí taneční praxí, proto byla samotná práce založená na improvizaci, na vlastních nápadech a tvořivosti. Pracovalo se s dechem, s mluveným slovem.“

- Jaké máte dojmy z Avignonu?

„Do ulic Avignonu jsme se dostali většinou až večer. Všude venku jsme byli svědky nejrůznějších představení, vystupuje se všude. Nakonec jsme se přidružili i my a tančili jsme venku. Dokonce jsme si i zazpívali s pouličními zpěváky.

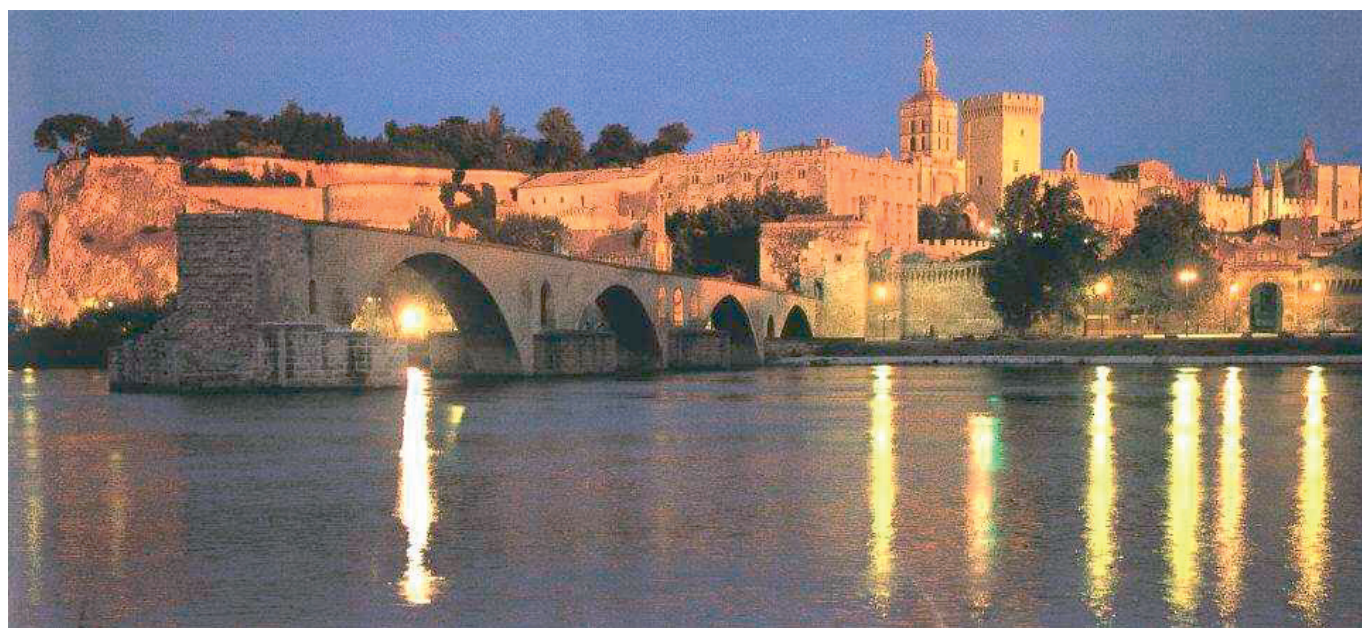
Pořadatelé stáže nám zajistili vstupenky na dvě představení choreografů Angelina Preljocaje a Josefa Nadj. Moc se mi líbilo představení Preljocaje. Bylo to ve venkovním amfiteátru s nádhernou scénou, s efekty.

Bylo fajn, že Josef Nadj za námi po představení přišel do našeho kursu. Mohli jsme s ním konzultovat naše názory, co jsme v představení viděli my a co chtěl vyjádřit on.“

- Jela byste do Avignonu znova?

„Určitě! A myslím, že jsme se s některými lidmi z Avignonu určitě neviděli naposledy. Navíc nám moc pomohly dvě Francouzky, protože když jsme chtěli jet z Avignonu domů, nedostali jsme se do linkového autobusu, prostě jsme neměli rezervaci. Dámy, které s námi byly v kursu, nám nabídly u sebe doma v Lyonu ubytování a ukázaly nám město, Provence... Jeli jsme domů o týden později a byly to perfektní a nezapomenutelné prázdniny.“

-mn-

Noční Avignon s proslulým mostem v popředí

Foto: archiv

Černý lev Alvin Ailey

Alvin Ailey

Foto: archiv

Alvin Ailey byl výjimečnou osobností. Když v roce 1989 v osmapadesáti letech zemřel, přišli se s ním rozloučit lidé, kteří se ani navzájem neznali. Jisté však je, že přišli všichni, pro něž něco znamenal. Alvin Ailey byl král, černý lev amerického moderního tance. Roku 1962 o něm bylo napsáno: „Pan Ailey ovládl taneční techniku a virtuozitu tak, jak jen je možno si přát. Hýbe se s osobní velkolepostí, která bere dech a pro mnoho lidí představuje největšího mužského tanečníka v tomto oboru.“

Ailey tvořil balety o černé Americe. O černých pro bílé. O lidech pro lidi. Celý život žil, jak sám říká, se zářivým hněvem v těle. Snad právě proto jsou jeho balety tak lidské a člověčí.

„V Harlemu se cítím jako doma, i když nežiju v této New Yorkské čtvrti, pokaždé když tam vkročím, jako by se mi na několik vteřin ukázala moje minulost, která mi patří. Tito lidé, ulice hemžící se černými, způsob jakým se ženy, muži a děti dorozumívají, to všechno je stálým inspiračním zdrojem mých kreací.“

První pohybové základy získal tento černý Texasan u pionýra moderního tance Lestera Hortona, svérázného tanečníka, choreografa a pedagoga, který se zvláště zajímal o indiánské tance. Ailey k němu přichází jako osmnáctiletý. Má atletickou postavu, pevné svaly, výborné pohybové schopnosti. Rázem se stává Hortonovým oblíbencem a později i členem

jeho baletního souboru v Los Angeles, kde debutoval roku 1950.

„Navštěvoval jsem fantastickou školu. Tancovat mě naučil výjimečný člověk Lester Horton v Kalifornii, který svojí lidskostí dokázal rozechvát ty nejskrytější struny mého já.“

O tři roky později Horton umírá. Ailey po něm nastupuje na místo choreografa a uměleckého vedoucího souboru. Svě taneční umění a znalosti si pak postupně zdokonaluje studiem u vynikajících průkopníků amerického moderního tance Marthy Grahamové, Charlese Weidmana a Hanyi Holmové. Klasický tanec studoval u Karla Shooka, který tančil v letech 1939 - 1940 např. i ve slavném souboru Ballet Russe de Monte Carlo, v němž svého času působil i náš vynikající tanečník a choreograf Ivo Váňa Psota.

Ailey do sebe zaníceně vstřebával veškeré techniky a pohybovou virtuozitu. Postupně tak získal naprosto jedinečné pohybové a taneční vzdělání, které mistrně zužitkoval při choreografické práci. Hrál ve filmu *Carmen Jones* (1954) a v téže roce také vystupoval na Broadwayi v muzikálu *„House of Flowers“*. V roce 1958 založil vlastní soubor Alvin Ailey American Dance Theater, který se záhy stal nejlepším „barevným“ baletním souborem na světě. Ailey spojil veškeré svoje zkušenosti a znalosti tanečních technik s typickými základy černošského tance a navíc přidal ještě trochu broadwayského koření. Vytvořil díla, která jsou dodnes nesmrtelnými skvosty baletní a taneční historie 20. století. Dokázal odhalit a přinejmenším ozřejmit bytostný spirituální základ džezového tance a dobrat se jeho duchovního jádra. Jeho díla na hudbu tradičních spirituálů nám tak o historii, povaze a samotné duši amerického černého lidu řeknou více než spousta zasvěcených odborných studií.

„Jako dítě jsem žil na jihu Spojených států, blízko železniční tratě. Často jsem viděl skupinky pěti, desíti mužů čekat na vlak. V ulicích třicátých let mohli tito chlapi ujet z jihu jedině tak, že naskočili na jedoucí vlak. Riskovali život. Museli se rozběhnout za vlakem a potom se vyšvihnout nahoru v naději, že se dostanou na sever a na svobodu.“

Blue Suite (1958), *Revelations* (1960), na tradiční černošskou hudbu, *Hermit Songs* (h. Barber 1962), *Flowers* (h. Pink Floyd a Janis Joplin 1971), *Cry* (h. A. Coltrane 1971), *Choral Dances* (h. Britten 1971) - díla, v nichž se odráží obrovská energie a nápaditost Aileyho choreografického ducha. Jeho obliba jazzové hudby brzy přerostla ve vášně; od roku 1975 vytvořil celý cyklus na hudbu Duke Ellingtona.

„Složil jsem několik baletů na hudbu D. Ellingtona, člověka, kterého mám velmi rád. Harmonie, důvtip jeho hudby, rytmus, barva, tón, to všechno mě přímo elektrizuje. On sám o mých baletech hovořil jako o taneční hudbě. On má ten neuvěřitelný smysl pro rytmus, až vám na těle naskakuje husí kůže.“

Kdosi kdysi řekl, že jeho choreografie jsou neobvyklou směsí šoubyznysu, umění a znalostí. Měl pravdu. Popisovat totiž Aileyho pohybový slovník by bylo jako snažit se popsat milostný tanec velryb. Jednoduše to nejde. Ailey je pokaždé nový a jiný. Vždy vás něčím překvapí a ohromí. Díváte se na jeho choreografie a máte mrazení v zádech z neskutečné dokonalosti a pohybové virtuozity všech tanečníků. Když to pak všechno skončí, tak si uvědomíte, že tu největší jedinečnost všemu dává onen nezkrotný a po několika generacích vrozený černošský temperament a pohybové nadání. Protože rozdíl mezi černým a bílým tanečníkem není pouze v barvě pleti, nýbrž v každém pohybu.

Jako dítě procestoval Ailey celé Spojené státy. Z místa na místo, z města do města. Právě z této doby čerpal nejvíce inspirace.

„Vlak je pro mě symbolem osamělosti. Právě ve vlaku dosahuju vrcholu své tvořivosti. Zvuky, lidé, vzpomínky, teplo, dobro, zlo, to vše mi jde hlavou jako kaleidoskop a já si představuju baletní díla. Jeho zvuky ve mě vyvolávají vzpomínky na minulost. Barva, kousek látky, blues, kostely, do kterých mě matka vodila, když jsme cestovali po zaprášených městečkách Texasu. Kostely, v nichž mi kazatelé vyprávěli o zbožném životě. A gospelová hudba mi otevírala brány nové skutečnosti...“

Ailey však nepracoval pouze pro vlastní soubor, nýbrž vytvořil i řadu děl pro soubory jiné, např. *Feast of Ashes* (Joffrey Ballet 1962), *The River* (American Ballet Theater 1970), kterou můžeme vidět i v nastudování Baletu Národního divadla, nebo *Mass* (Washington 1971). Jeho vlastní soubor pak od roku 1964 často hostoval v Evropě a jeho vystoupení dosáhla zasloužených ovací. V roce 1972 založil vlastní taneční školu, ve které se snažil předat své taneční zkušenosti dalším generacím. Jeho jedinečný styl, vzniklý spojením afrických rytmů, moderního tance, jazzu a klasické taneční techniky neupadl v zapomnění.

„Škola je jednou z mých základních aktivit choreografa a ředitele. Chtěl jsem mít školu, ve které by se všichni cítili v dokonalé harmonii se sebou samým. Osvojili by si disciplínu, lásku k tanci a dobrou techniku a dokázali vytvořit takový způsob tance, který by byl v souladu s poezií jejich těla.“

Dnes je Alvin Ailey již po smrti. Jeho odkaz však žije dál v srdcích jeho následovníků a tanečníků, kteří se snaží zachovat jeho umělecký odkaz ve stejné kvalitě jako za jeho života. Ailey měl v sobě obrovskou energii, kterou dokázal předat každému, kdo měl tu možnost s ním pracovat. Říkal, že balety jsou jako jeho děti, které nikdy neměl. Jeho přístup k práci byl výjimečný stejně tak jako jeho vztah k lidem.

„Dělil se s lidmi o vše, co měl, a každému se choval tak, že mu dával najevo, že ho vnímá jako osobnost, o kterou stojí. Nikdo nemohl u něho tančit, pokud se nezačal cítit jako individualita. A každý musel pátrat hluboko v sobě, kým vlastně je. Musel se stát celým člověkem, tak jako jím byl Alvin.“

Aleš Cigánek

Dansontmoeting 97 - Holandsko

Festival Dansontmoeting 97 proběhl od 21. do 26. října ve starobylém městě Utrechtu. Je to největší holandský festival neprofesionálních skupin s mezinárodní účastí, na kterém se v různých rolích podílí i profesionálové (choreografové, vedoucí seminářů ad.).

Pro nás byl pobyt v Utrechtu zajímavý dvojnásob, protože týden před festivalem Dansontmoeting 97 jsme měli v Ústí nad Orlicí Celostátní přehlídku scénického tance Tanec, tanec... 97. Možnost srovnání nad jiné cenná.

Svoji reportáž ale začnu z jiné strany. První silný dojem na nás nechalo Holandsko svoji „vícejazyčností“. Udělali jsme zkušenost, že snad každý zde mluví anglicky a kdekdo německy. Tím pádem bylo jasné, že náš zájezd patřičně zúročíme.

Na festival jsme přijeli s ústeckoorlickým souborem C-Dance Evy Veverkové, který byl na Dansontmoeting pozván na základě výběru z videokazet. Zahraniční účastníky dále zastupoval Teatr Dada von Bzdulow (Polsko) - výborný!, Yorkshire Dance Performance Group (Anglie) a Antillean Dance Theatre (Curacao).

Od úterý 21. října probíhaly celovečerní koncerty neprofesionálních skupin v obrovském utrechtském kulturním centru Stadsschouwburgu, na kterých vystoupily vedle zahraničních hostů nejlepší domácí skupiny Duende, St.Dansz a Compagnie N'Importe Qui.

Od pátku do neděle byl každý večer věnován programu Nederlands Danswerk, ve kterém se k naší radosti představili zástupci reprezentativního výběru holandských tanečních škol (každý večer zhruba deset choreografií).

Zajímavostí bylo, že členové všech výše zmíněných souborů se po příjezdu zúčastnily konkursu v „Hudební a taneční škole“ v Utrechtu. Podle tanečních dovedností si zde přítomní holandští profesionální choreografové vybrali „své“ skupiny, se kterými do pátku do večera během celodenní driny nacvičili své choreografie. Na tyto festivalové produkce bylo předem vyprodáno a nutno poznamenat, že byly skutečně lahůdkové.

Po stránce uměleckého výrazu i taneční preciznosti byla z těchto prací vrcholová zejména choreografie černocho Randalla Scotta „Work in progress“, ve které k našemu potěšení tančila i Iveta Zahradníková (členka C-Dance a učitelka TO ZUŠ v Ústí nad Orlicí a Lanškrouně) a Milan Motl (sólista C-Dance). Tato choreografie uvedená i v závěrečném nedělním programu Nederlands Danswerk ve velkém Douwe Egbertszaalu (firma Douwe Egberts má v Utrechtu jedno z hlavních sídel) byla skutečným zážitkem.

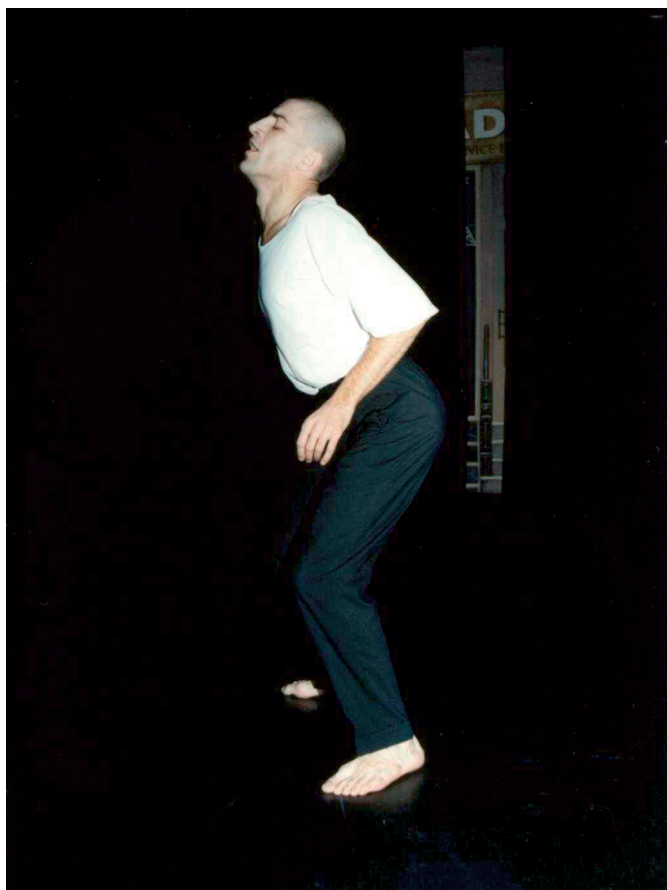
Požadavek pestrosti festivalových produkcí stál zřejmě už u zrodu dramaturgického plánu a proto vedle postmoderny Randalla Scotta další práci prezentovala Hildegarda Draayer, zřetelně ovlivněná tanečním divadlem Piny Bausch. Choreografie „Vlucht“ byla a je i doma na videu choreografií mé krevní skupiny, pro tanečníky však představovala krutou zkoušku jejich trpělivosti - první den nácviku se prakticky netančilo, pouze se memorovaly svébytné texty, kombinující dohromady francouzštinu, angličtinu ad. Výsledek však byl opět lahůdkou.

Líbila se i lyrická choreografie Conny Janssen „Flower Power“.

Utrecht je velmi malebné město

Foto: BoD

Leszek Bzdyl - Polsko - choreografie: Randall Scott

Foto: BoD

Annelies Beekman - Holandsko - choreografie: Randall Scott

Foto: BoD

Zajímavá byla další společná práce trojice choreografů Mischa van Dullemen, Andrea Boll a Andrese Denka. Byla prováděna v reálu - ve festivalové kavárně Winkel van Sinkel (připomínající svoji rozlehlostí spíše secesní nádraží) v centru Utrechtu. Část ve sklepích, část v loveckém salónu a část na nádvoří kavárny.

Tento aspekt - práce v terénu - byl pro propagaci tance v rámci festivalu zcela příznačný a tady se máme od Holanďanů co učit. Během festivalu se tančilo všude. Jedna z dětských tanečních škol tančila na hlavní pěší zóně, i v prostředí proslulých holandských kanálů, kterými je Nizozemí protkáno. Samozřejmě, že takový tanec nebyl žádné „těžké umění“, ale zato stovky, snad tisíce „normálních“ lidí věděly, že probíhá festival. Další specifikou v rámci této propagace byl tanec souboru Rozoemien, probíhající ve členitém prostoru foyeru Stadsschouwburgu před celovečerními představeními a o přestávkách, snímáný na velké plátno i ven před budovu!

Četnost představení byla skutečně velkolepá a o popularitě a rozsahu taneční holandské mánie svědčí i to, že zatímco probíhal vyprodaný koncert festivalu Dansontmoeting v Blaue Zaal, v tu samou chvíli v téže budově v Douwe Egbertszaal vystupoval před tisícem diváků Nederlands Dans Theater 2. Někteří z mých přátel šli „na Kyliana“, a viděli choreografie Pietera de Ruitera, Joe Kanamoriho a Paula Lightfoota, já věrně své koncepci jsem sledoval náš „neprofesionální program“.

Co říci všeobecně o desítkách shlédnutých choreografií a souborů? První, co se nedalo přehlédnout byl fakt, že Holanďané mají na rekvizity a kostýmy. Vše svítilo novotou a mnohdy skutečně překvapilo - kombinace soch a baletek v tanci Even Beelden v provedení Balletschool Joke de Backer (Limburk) byla neuvěřitelná, atmosféra dokonalá.

Rysem festivalu byla tolerance stylů - v jednom večeru vedle sebe vystoupil baletní soubor, pouliční taneční skupina se stylem z MTV, break dance, samozřejmě nejvíc bylo moderny a postmoderny.

Asi jedničkou po stránce choreografické je Grietine Molenbuur, vedoucí skupiny Duende. Tance „Tři sestry“, nebo „Školičku“ považuji co do uchopení námětu, sevřenosti stylu i kvality provedení za další z vrcholů festivalu. S Grietine Molenbuur jsme předběžně domluveni, že by příští rok byla jednou z lektorek ústeckoorlické mezinárodní taneční dílny.

Jak dopadl soubor C-Dance v konfrontaci s ostatními? Vzhledem k tomu, že do Holandska jeli ti nejlepší tanečníci a tančily se choreografie „Smuteční tanec“, „Všechno má svůj čas“ a „Já především“ - tedy osvědčené tance z dílny Evy Veverkové, mající za sebou okolo 30 repríz (!!!) z představení v České republice i v zahraničí, byl úspěch zaručen. O to cennější, že pro prakticky všechny Holanďany, s kterými jsme mluvili, byl C-Dance prvním reprezentantem českého moderního tance v Utrechtu.

U festivalu nechyběly ani rozborové semináře, vedla je Valerie Preston Dunlop z Anglie, dáma jistě ne neznámá taneční kritice. Její práce, jdoucí až k rozboru jednotlivých pohybů a hledání dalších variant, byla opět zajímavým přínosem pro rozbor tvorby zúčastněných souborů.

Zajímaly nás taneční časopisy - pro amatérskou scénu vydává Landeljik Centrum voor Amateurdans (obdoba naší AR-TAMY Praha) měsíčník Dans.

Závěr, který jsme v Utrechtu učinili je jasný. V organizaci tanečního života festivalu máme ještě co dohánět, ovšem v představách a plánech jdeme „holandskou“ cestou. Rozdíl je jenom v penězích - sice jsme se přesnou částku rozpočtu festivalu od pořadatelů nedozvěděli, ale na tom, že se jedná asi o půl milionu guldenů, se shodli všichni!

Zbývají nám hezké vzpomínky na ubytování na výletní lodi v jednom z utrechtských kanálů (spolu s dalšími asi třemi soubory). Během víkendu, kdy festival vrcholil, se na kanálu takto vedle sebe houpalo šest lodí určených pro účastníky festivalu.

Krásný byl dárek od kapitána lodi, na které jsme byli ubytováni. Protože jsme s ním celý týden prováděli různé legrácky a učili ho česky, poté, když se ostatní výpravy z lodi odstěhovaly, odvezl C-Dance po kanálech až do Amsterdamu! Eva Veverková si tak kromě souboru C-Dance mohla zkusit řídit i loď - u kormidla s ní bdělo zkušené oko námořního vlka. V Amsterdamu na nás čekal „dvorní“ řidič Luboš Zářecký s autobusem a hurá domů!

-mn-

Randall Scott nacvičuje choreografii se svojí mezinárodní skupinou

Foto: BoD

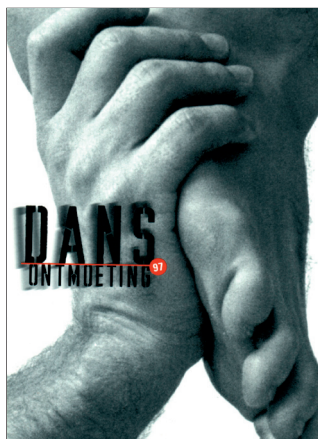
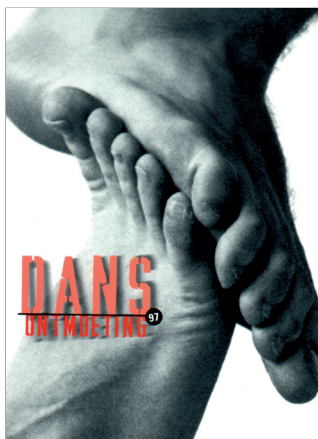
Festivalová choreografie Conny Janssen

Foto: BoD

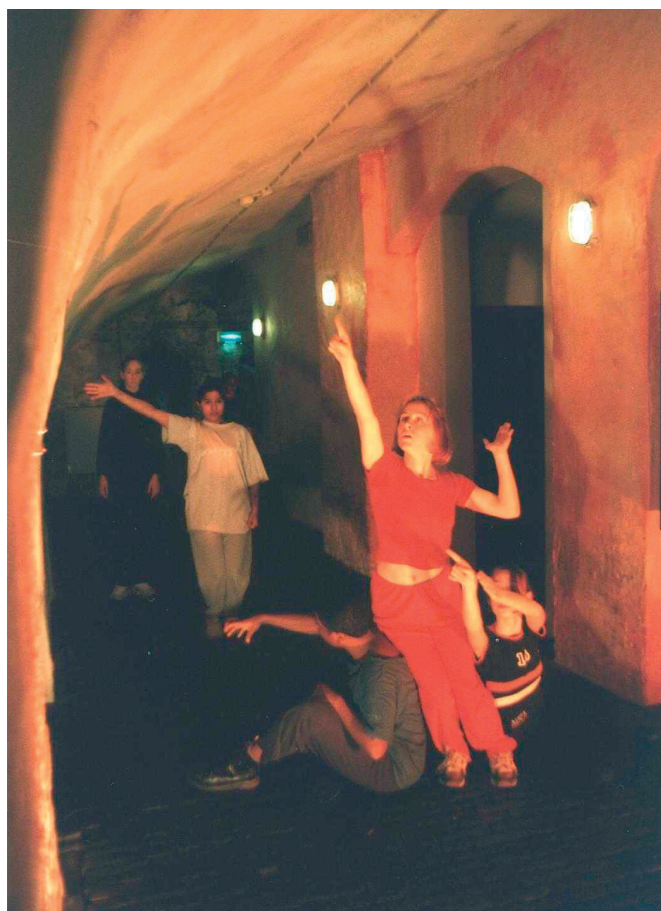

Annelies Beekman - Holandsko - choreografie: Randall Scott

Foto: BoD

Oficiální logo festivalu

Festivalová choreografie ve sklepě kavárny Winkel van Sinkel

Foto: BoD

Z vystoupení havířovského souboru Horizonty

Foto: BoD

Znáte soubor Horizonty z Havířova?

Horizonty Havířov vede paní Jaroslava Jelínková. Protože je to soubor s tradicí a jak věřím i s dlouhou budoucností před sebou, představuji Horizonty malým rozhovorem s její vedoucí čtenářům Tanečních rozhledů. Rozhovor se uskutečnil při festivalu Tanec, tanec... 97 v Ústí nad Orlicí:

• *Vy jste tu letos jako účastníci přehlídky, loni jste tu byli také?*

„Loni jsme se tady byli alespoň podívat jako diváci, protože jsme se sem nekvalifikovali. Přehlídek scénického tance jsme se ale účastnili, ještě když byly v Mladé Boleslavi, tam jsme jezdili pravidelně. Potom jsme ale měli krátkou pauzu, a teď máme v souboru vlastně úplně novou generaci. Uvidíme, jak se vše vyvine. Jako nestor souboru dohlížím, aby celá práce pokračovala dál.“

• *Co vám celostátní přehlídky scénického tance dávají?*

„Sledujeme, jak se postupně vyvíjí různé trendy - ať je to třeba výběr hudby, nebo výběr pohybových prostředků. Kromě přehlídek jezdíme na dostupné semináře, abychom věděli, co se v tanci děje.“

• *Jaké máte všeobecné dojmy?*

„Líbí se nám, jak se vaše město věnuje tanci, protože u nás v Havířově dost bojujeme o přízeň města, aby bylo vidět, že se tam něco děje v této oblasti. Přitom Havířov je zajímavý tím, že je u nás celá řada tanečních souborů. Nedá se říci, že všechny dělají scénický tanec, ale snad čtyři určitě. Tancování je u nás všeobecně oblíbené, od společenského tance přes disko. Říkáme si, že snad v každé rodině někdo musí tancovat.“

• *Co je pro vás motivací do další práce?*

„Samozřejmě to, že lidi chodí do souboru! A ti, kteří chodili kdysi dávno do exHorizontů, jak říkáme, vodí své děti a chtějí, aby u nás začaly. To je ta nejlepší motivace.“

Děkuji za rozhovor a těším se s Horizonty někdy na shledanou.

-mn-

Víte o tom?

☞ 1. Od ledna 1998 budou probíhat úpravy osnov TO ZUŠ! Rozhodla o tom Ústřední umělecká rada TO ZUŠ s tím, že na osnovách pro novodobý tanec bude pracovat Eva Blažíčková (ředitelka konzervatoře Duncan Centre) a Marcela Látalová (ZUŠ Černošice), klasický tanec zpracuje Naděžda Gregorová (ZUŠ Pardubice - Polabiny), lidový tanec Jana Neubergerová (ZUŠ Brno).

☞ Očekáváme, že na stránkách Tanečních rozhledů vyjádříte především vy - učitelé tanečních oborů na základních uměleckých školách - své názory, podněty a připomínky k tomuto nepochybně zajímavému tématu.

☞ 2. Pokud někdo zejména z nejmladší pedagogické generace ještě o tom neslyšel, pak vězte, že existuje Ústřední umělecká rada tanečních oborů základních uměleckých škol. Ta by měla zajišťovat proud informací různého druhu na školy (zejména o soutěžích ZUŠ a dalších akcích prezentujících tento typ škol - viz večer dětských tanečních škol a souborů na MTT, dále informovat o možnostech dalšího vzdělávání pedagogů tance, apod., zároveň by měla být jakousi převodovou pákou směrem k Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy. V Ústřední umělecké radě pracují Jana Neubergerová (Jihomoravský kraj), Naděžda Gregorová (VČ), Marcela Látalová (StČ), Olga Podruhová (JČ), Jena Janovská (ZČ), Jitka Valachová (SM), Jana Tomanová (Praha), za Ministerstvo školství Mgr. Marie Schejbalová. S ÚUR spolupracuje Eva Blažíčková (Duncan Centre Praha).

-mn-

**NEPŘEHLÉDNĚTE
SOUTĚŽ
NA STRANĚ 18.
SOUTĚŽ, VE KTERÉ
NEMŮŽETE PROHRÁT!**

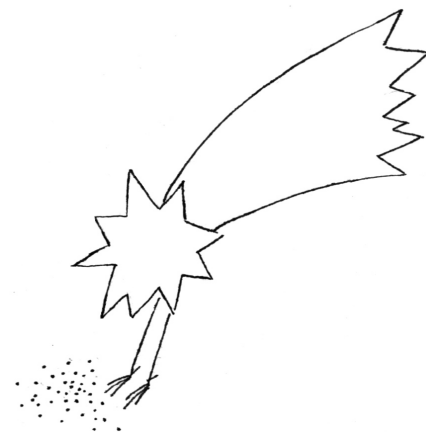

Členky souboru Horizonty se svojí vedoucí paní Jelínkovou

Foto: BoD

Ve zkratce, aneb Letem

- ☞ V sobotu 22. listopadu vystoupilo v Divadle V Dlouhé SOUDOBÉ TANEČNÍ DIVADLO Jiřího Rebce. Na programu byly některé osvědčené choreografie poslední doby (např. „Střety“, nebo „Trio“) i novinky („Motlitba“, „Rozpolcenosti“), vše z autorské dílny uměleckého ředitele STD Jiřího Rebce.
- ☞ Nová kniha na obzoru! Nakladatelství Thalia avizovalo na závěr roku 1997 knihu Evy Krakešové „Ve službách Terpsichory“. Eva Krakešová vyzpovídala v průběhu minulých let řadu našich špičkových tanečních a baletních umělců, choreografů a pedagogů a z jejich vyprávění a vzpomínek sestavila knihu, ve které nechybí ani bohatá fotografická dokumentace.
- ☞ V Praze se konal II. ročník mezinárodního nesoutěžního festivalu Čtyři dny v pohybu (od 13. do 16.11. v Divadle v Celetné a v klubu Roxy). Rozpětí festivalu sahalo od experimentální opery po sólový tanec. Mezi záplavou zahraničních jmen se objevil i soubor Lenky Dřímálové z Ostravy.
- ☞ V sobotu 22. listopadu vystoupil soubor C-Dance na Slovensku - v Popradě na pozvání domácího souboru Trend. Trend u příležitosti svých sedmých narozenin uspořádal velkolepý celovečerní koncert na kterém kromě C-Dance a Trendu vystoupily soubory Trendáček Poprad a Eso Prievidza. C-Dance předvedl choreografie Všechno má svůj čas, ...tam se kafe dobře vaří a Hledej Evy Veverkové.
- ☞ První prosincový víkend se fanouškům moderního tance představil v divadle Labyrint pražský soubor Impuls a Tanečné divadlo Bralen z Bratislavy. Impuls zatančil choreografie Josefa Prouzy „Nadechni se a leť“, „Slzy tvé jsou slzami mými“, „Přeháňky“, „Vrtěči a točičky“ (premiéra) a Věry Ondrašíkové „Kapky deště“ a „Moje srdce housle jsou“ (premiéra). TD Bralen uvedl „Under time“ chor. Kristina Petera (Argentina) a „V mlhách“ chor. Libor Vaculík.
- ☞ Celovečerní koncert TD Bralen se chystá na 14. února večer v Roškotově divadle v Ústí nad Orlicí. Přijďte se podívat! Podle našich „zvědů“, kteří se byli podívat na TD Bralen v Praze, nebudete litovat. Připomínáme, že TD Bralen se na podzim roku 1997 zprofesionalizovalo.
- ☞ Jednou z velmi zajímavých premiér letošní sezóny Východočeského divadla Pardubice je scénická koláž libretisty, choreografa a scénografa Gustava Skály a skladatele Jiřího Jelínka „Maska aneb Lásky“. Příjemným překvapením je hostování Zuzany Parmové z baletu Národního divadla v Praze.
- ☞ O Mezinárodním týdnu tance asi všichni víte, ale protože propagace není nikdy dost, nezapomeňte, že 11. ročník festivalu a tanečních seminářů MTT Praha 1998 se koná od 5. do 13. ledna. Pražský komorní balet zatančí v Laterně Magice 5. 1. (19.30), školní repertoár konzervatoří Mladé pódium uvidíte v Laterně Magice 6.1. (19.30), 7.1. Looping-mezinárodní komorní soubor Laterna Magika (19.30), 8.1. Líheň 98 - dětské taneční školy a soubory divadlo Komedie (18.30), 9.1. Laterna Magika Dílna 98 - studenti a absolventi choreografie HAMU (19.30), 10.1. Laterna Magika Bratislavské divadlo tanca (19.30). Program uzavře v Laterně Magice 12. a 13. ledna (19.30) balet městského divadla v Ústí nad Labem.
- Zajímavá by mohla být Konference o tanečním školství, jakožto setkání zástupců pedagogické a umělecké veřejnosti. Místo konání HAMU - Klub, Malostranské nám. 13, Praha 1. Začátek 7.1. ve 13. hodin.
- ☞ O čem se mluví? O tanečním večeru Moniky Rebcové v pražském divadle Komedie 29. a 30.11., nebo 11.12. Za choreografií Poslední retro se s Tanečními rozhledy určitě pojedeme podívat.
- ☞ Do redakce nám přišla pozvánka na premiérový program Bratislavského divadla tanca: Svatby - Pták Ohnivák na Nové scéně v Bratislavě. Hudba Igor Stravinskij, choreografie Ján Ďurovčík. V Praze k vidění na MTT 98.
- ☞ Několik zajímavých představení bylo k vidění v pražské Duncan Centre konzervatoři: 28. - 30.11. Déja Donnée (choreografie a režie Lenka Flory a Simone Sandroni), 4. a 5.12. Kolotočenie (chor. Anna Sedláčková) a Suspicious Love (chor. Simone Sandroni), 11. a 12.12. reprízy absolventských představení studentů 6. ročníků Duncan Centre Konzervatoře. Za redakci posíláme po-

Kresba: Jan Steklík

zdrav do Duncan Centre a těšíme se, že dříve nebo později navážeme s touto školou bližší styky.

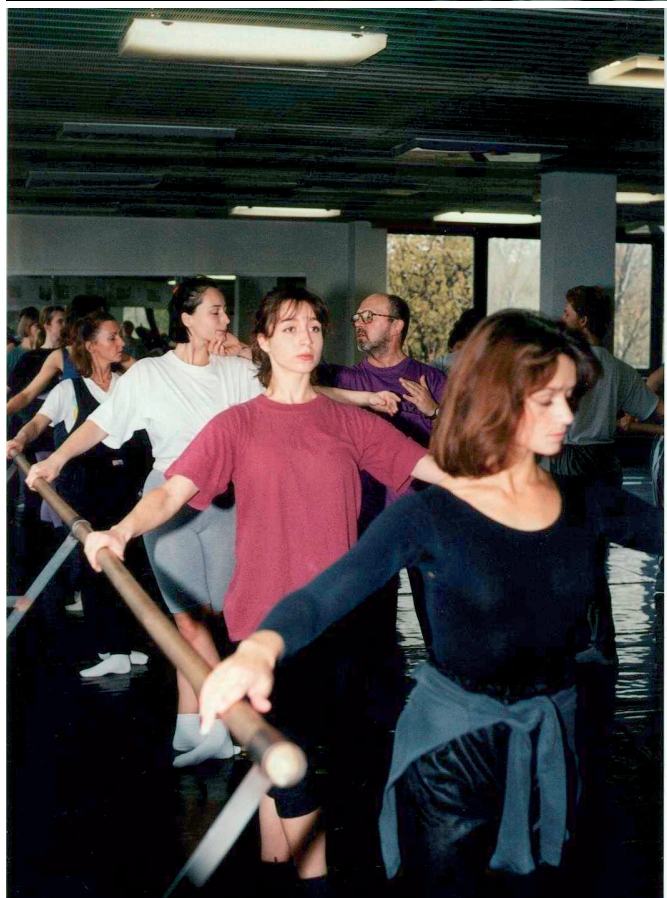
- ☞ Nezapomeňte, že nyní již vycházíme každý měsíc, takže se vám vyplatí poslat nám pozvánku na vaše akce. Rádi zdarma otiskneme a věřte, že vám taková „zprávička“ v našem časopise diváky přiláká třeba i z míst, odkud byste je nečekali. Pozor - obálka Tanečních rozhledů je určena pro placenou reklamu. Informace u vydavatele, adresa v tiráži časopisu.
- ☞ Absolutorium naší redakce získává za televizní přepis představení ostravského baletu Národního divadla moravskoslezského „The Beatles“ choreograf Igor Vejsada. Tento pořad uvedla ČT 2 začátkem prosince dvakrát ve sledovaných diváckých časech. Předpokládáme, že po tomto pořadu se nepochybně probudil zájem o scénický tanec u řady mladých lidí. (Něco takového vysílat každý týden, tak brzo tančí celý národ.)

-mn-

V příštím čísle přineseme

- ☞ Chantal Poullain pro Taneční rozhledy
- ☞ Podíváme se na taneční seminář učitelek TO ZUŠ v Pardubicích-Polabinách
- ☞ Ohlédneme se za MTT Praha 1998
- ☞ Jaké to bylo na Mohelnické rolničce?
- ☞ Připravujeme technickou poradnu

Další vzdělávání pedagogických pracovníků

Dva záběry z výuky klasiky v Tanečním centru Praha o.p.s.

Foto: BoD

Foto: Rošťa

**Sponzorem tohoto čísla
Tanečních rozhledů
jsou Dana Adolfová
a Karel Pokorný**

Úvodem malý test:

Kde bývá pohromadě nejvíc učitelek tance?

- a) ve snu tanečního fanatika
- b) na manifestaci učitelů za zvýšení platových podmínek
- c) v Tanečním centru Praha o.p.s.

Správná odpověď: c) v Tanečním centru Praha o.p.s.

Doufám, že mi čtenáři odpustí pokus o humorné entrée na úvod článku a la test inteligence pánů Šimka a Grossmanna. Faktem je, že z listopadové návštěvy výukového areálu „Na Větrníku“ jsme s naší redakční výpravou odjžděli plní dojmů a nadšení. Důvodů bylo několik - především to, že existuje místo, kde učitelé tance (i další zájemci) mohou realizovat svůj zájem o růst v oboru. Radostným zjištěním pro nás byl zájem o tuto výuku (viz testík v úvodu) - téměř stovka frekventantek, z toho asi čtyři pánové tanečníci.

Taneční centrum Praha o.p.s. pořádá jednou měsíčně v areálu „Na Větrníku“ pravidelné víkendové kursy tříletého učebního cyklu pod názvem „Další vzdělávání pedagogických pracovníků“. V několika skupinách se vyučuje řadě předmětů teoretických i praktických, jmenovat přísluší alespoň moderní tanec (vyučující Vlasta Schneiderová), klasický tanec (Ivan Krob), nechybí jazz, taneční body building, dějiny tance, dějiny hudby...

O celkové přiblížení Dalšího vzdělávání pedagogických pracovníků (dále jen DVPP) jsem požádal Antonína Schneidera, pedagoga, manažera a tajemníka Správné rady TCP o.p.s.:

„Podobně jako všichni ostatní kantoři by i taneční pedagogové měli mít možnost se během svého pedagogického působení dále vzdělávat ve svém oboru v celé jeho šíři. Právě taneční obor měl v možnostech dalšího vzdělávání handicap. Pro aprobované, nebo neaprobované pedagogy nebylo mnoho možností, jak se dále vzdělávat. Existovaly některé kursy při různých tanečních školách, při HAMU Praha pětisemestrální kurs a další typy, které buďto poskytovaly určitý stupeň vzdělání, anebo prostě jen vylepšovaly profesní znalosti v oboru.

My jsme v roce 1995 v Tanečním centru usoudili, že zkušenosti, které máme z nejrůznějších seminářů jednorázových, týdenních, v létě čtrnáctidenních a z festivalových akcí, bychom měli vylepšit, prodloužit a především jim dát pevnou strukturu a řád. Založit tak sice dálkové, nicméně seriózní studium. Pedagogové si zde mohou vybrat zaměření studia, intenzitu ad.“

• *Co tvoří konkrétní časovou náplň?*

„Podle naší kapacity jsme zvolili víkendové semináře jednou za měsíc, tzn. 10 seminářů za rok, obohacených v zimě v rámci MTT o týdenní intenzivní workshop a v létě o čtrnáctidenní letní taneční školu.

Celodenní program je přibližně stejný, ustálil se na 3 lekcích praxe a 2 lekcích teorie, dále videoprojekce, přednášky a besedy s hosty, domácími i zahraničními.

Každý pedagog by měl projít třemi ročníky. Každý ročník má svůj učební plán a odlišnosti - jednak v metodice, také i v intenzitě práce.

Snažíme se dát si laťku tak, aby naši frekventanti během tří let u nás obsáhli metodicky výuku a to, co by mohli potřebovat především na základním stupni taneční výuky - v I. a II. cyklu ZUŠ. U těch nejlepších předpokládáme, že bychom alespoň orientačně mohli probrat učivo osmileté konzervatoře (metodiku klasiky, moderny, jazzu).

Rádi bychom u některých našich jednorázových akcí zvládli i seminář lidového tance, eventuálně stepu, nebo dalších technik na které budeme mít lektory, byť jednorázově.“

- *Jistě o svých aktivitách informujete školy a nacházíte případné další zájemce o studium.*

„Ano, zahrnuli jsme informace o DVPP do našich pravidelných dopisů ředitelům ZUŠek i ředitelům soukromých tanečních škol a kursů. Dnes už to zdaleka není jen těch více než 300 ZUŠek v republice. Kromě toho existuje 30, nebo 40 soukromých uměleckých škol a jistě nevíme o všech - mrzí nás to, protože tím pádem nemůžeme navázat kontakt s dalšími talentovanými a zapálenými pedagogy.“

- *Další vzdělávání pedagogických pracovníků je často skloňovaný pojem. Jaký by mělo mít DVPP dopad na domovských školách vašich frekventantů?*

„Celý náš vzdělávací projekt jsme nechali schválit Ministerstvu školství, takže od roku 1996 je to oficiálně pojaté studium, které sice neposkytuje žádný stupeň vzdělání, ale mělo by umožnit ředitelům škol a školským úřadům aby se orientovali, který taneční pedagog má zájem o další studium a sebevzdělávání. DVPP by se mělo tím pádem projevit na výsledcích takového pedagoga a eventuálně i na platových podmínkách. Předpisy jsou přísné, ale ředitel, který chce ocenit kvalitního pedagoga, to samozřejmě dokáže. Věříme, že nejlepší naši studenti získají kredit - nejen při přehlídkách ZUŠ a soutěžích, ale i díky svému všeobecnému rozhledu v oboru.“

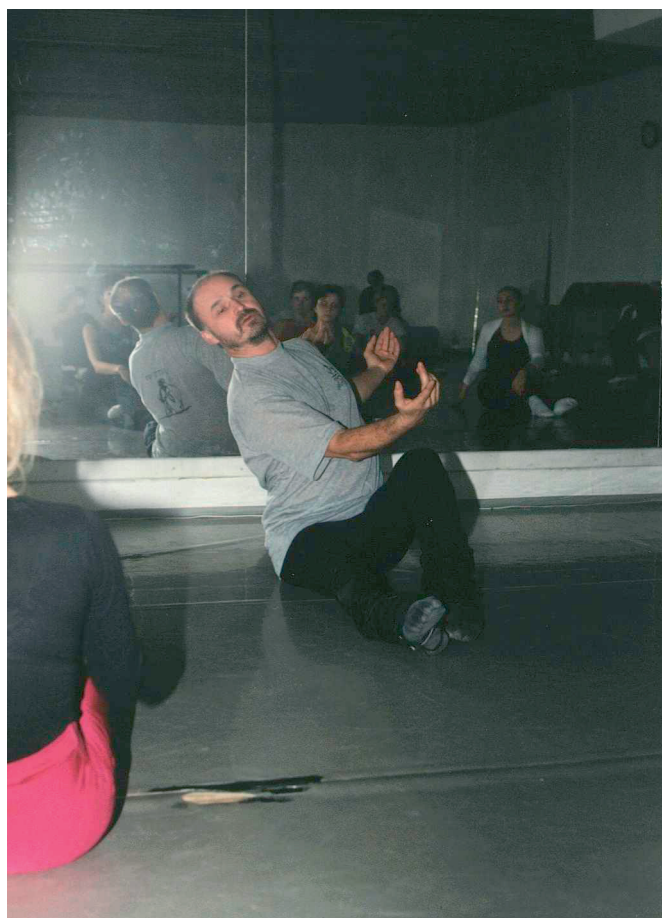
- *Co vás těší na vaší práci, nebo naopak netěší?*

„Rád se věnuji práci se studenty na sále, ať jsou jakéhokoliv věku. S frekventanty DVPP má práce ještě větší kouzlo, protože když ti lidé přijdou domů, vím, že jsem neučil jen těch 30 lidí na sále, ale jejich prostřednictvím třeba 800 dětí z celé republiky.

Paní Vlasta Schneiderová při výuce v Tanečním centru Praha o.p.s.

Foto: BoD

Pan Antonín Schneider při výuce v Tanečním centru Praha o.p.s.

Foto: BoD

Co mě netěší? Všechno ostatní, co se děje, když musím vyjít z tanečního sálu ven a jednat s těmi ostatními, na úřadech...”

Děkuji za rozhovor.

Nezbývá než dodat, že v průběhu soboty 8. listopadu, kdy jsme Taneční centrum Praha o.p.s. navštívili, jsme absolvovali se studenty několik vyučovacích hodin. Velmi příjemné bylo pro nás zjištění, že zejména na výuku klasiky se v Tanečním centru všichni skutečně těšili. Pedagog Ivan Krob (za spolupráce skvělého klavírního korepetitora Jana Thorovského) je oblíbenec studentek DVPP a svoji práci skutečně rozumí - je to pedagog, jehož práce snese superlativní hodnocení. Během přestávek jsem si popovídal s mnohými učitelkami tance i s panem Ivanem Krobem (materiálů mám plnou magnetofonovou kazetu) a výběr ze zajímavých rozhovorů se chystám zpracovat do příštího čísla.

Dovětek: O tři neděle později jsem se opět potkal se dvěma kantorkami TO ZUŠ, navštěvujícími Taneční centrum - DVPP. Bylo to na soutěži ve scénickém tanci Mohelnická rolnička, kde Iveta Zahradníková se svými žáky ze ZUŠ Lanškroun získala v I. kategorii hlavní ocenění Mohelnickou rolničku a ve II. kategorii-A první místo a Marie Jirmanová ZUŠ Šumperk získala se svými žáky ve II. kategorii-C první místo.

-mn-

Jana Faltová a rodinná tradice

Nejprve jak jsem se seznámil s Janou Faltovou: Úplně na počátku byl dobrý pocit z choreografií, pocházejících z „dílny“ učitelky tance a choreografky Blanky Šourkové. Postupně jak jsem si souboru Blanky Šourkové (Akordy Červený Kostelec) začal všímat víc a víc, zjistil jsem že v souboru tančí dcera paní Šourkové Jana Faltová.

Domnívám se, že když se řemeslo dědí z „otce na syna“, v tomto případě z matky na dceru, může dojít ke kýženému stavu, kdy se „řemeslo“ stane „uměním“ a veškeré vlohy a vlivy se začnou násobit a sčítat. Jana Faltová mě v tomto mém názoru zatím nezklamala. Pokaždé když ji znovu potkám, tančí lépe a lépe a její zájem o tanec je evidentní. Dnes je Janě Faltové sedmnáct let a myslím, že o ní v budoucnu ještě uslyšíme. Proto jsem jí se zájmem položil pár všetečných otázek:

• *Jaké to je mít maminku učitelkou tance? Inspiruje vás to jít v jejích stopách?*

„Inspiruje mě to hodně. Jsem ráda, že mě vede k tancování. Chtěla bych jednou po ní nastoupit učit.“

• *Hodláte tanec studovat?*

„Ano, chtěla bych si udělat maturitu, dále pokud se to podaří tak nastavbu v Litomyšli na pedagogické škole a chtěla bych jít na nějakou taneční konzervatoř do Prahy.“

• *Takže je možné, že jednou budete třeba učit tanec v Červeném Kostelci?*

„Proč ne?“

• *Červený Kostelec je poměrně malé město. Jaký ohlas tam má moderní tanec?*

„Chtěly bychom s mamkou samozřejmě u nás moderní tanec co nejvíce rozšířit, aby se o tancování dozvědělo co nejvíce lidí. A určitě se to docela daří, protože lidi náš soubor a tancování „berou“.

• *Kromě rodinného zázemí máte ještě nějakou další motivaci k tancování?*

„Styl tance, který dělám se mi opravdu moc líbí, a po všech seminářích, nebo vystoupeních, které absolvujeme se souborem mám ještě větší chuť něco dokázat. Obzvlášť když vidím, jak jsou okolo mě některé kolegyně z dalších souborů dobré, motivuje mě to k další práci.“

• *Proč se tanci věnuje daleko víc holek než kluků?*

„Holky mají k tanci asi větší vlohy... A hlavně kluci k tanci nejsou od malička vedení.“

• *Až budete mít známost a budete chodit s klukem, pokusíte se ho přivést k tancování?*

„Určitě se o to pokusím. Rozhodně bych nechtěla kluka, který by se k tancování stavěl nějak špatně. Měl by aspoň se mnou absolvovat různé přehlídky a další akce. Mohl by spolupracovat jakýmkoliv způsobem.“

• *Chtěla byste ještě něco sama dodat?*

„Že vůbec ještě nejsem spokojená s tím co umím. Ještě se mám co učit.“

Děkuji za rozhovor.

Závěrem bych rád připomenul, že tanec souboru Akordy (ZUŠ Červený Kostelec) „Řeč duše“ choreografky Blanky Šourkové byl vybrán do galaprogramu celostátní přehlídky scénického tance Tanec, tanec... 97 a Jana Faltová spolu s ostatními děvčaty ze souboru si tak může připsat na své konto dobře odvedenou práci.

-mn-

Nenechte si ujít!

Taneční divadlo Bralen z Bratislavy

Roškovto divadlo v Ústí nad Orlicí v sobotu 14. února v 19³⁰.

Jedinečná příležitost vidět celovečerní program nově zprofesionalizovaného slovenského souboru (od září 1997).

Bratislavské divadlo tanca BDT

Od loňského roku nový profesionální soubor pod vedením choreografa Jána Ďurovčíka uvidíte na MTT Praha v Laterně Magice 10. ledna v 19³⁰.

Podle kritik ve slovenských novinách představení choreografií Svatby a Pták ohnivák slibuje ojedinělý divácký zážitek.

Mohelnická rolnička 1997

Výsledková listina soutěže ve scénickém tanci (30.11.)

1. kategorie

Moderní tanec

1. místo: Listy a vítr - ZUŠ Pardubice-Polabiny
2. místo: Pan Doktor Janoušek - ZUŠ Lanškroun
3. místo: Panenka - ZUŠ Lanškroun

Klasický tanec

cena za účast: Panenka - CASSIO Litvínov
Zvláštní ocenění: Mohelnická rolnička - ZUŠ Lanškroun

2. kategorie

Moderní tanec

1. místo: Nekonečná cesta - ZUŠ Lanškroun
2. místo: Chorál a píseň - TS Stříbro
3. místo: My mezi nimi - ZUŠ Tachov

Klasický tanec

cena za účast: Motivy z Labutího jezera - CASSIO Litvínov

Lidový tanec

1. místo: Prodaná nevěsta-Toč se holka - CASSIO Litvínov
2. místo: Slovanský tanec č.7 - ZUŠ Šumperk
3. místo: Irsko - Klip-klap Praha

Zvláštní ocenění: Mohelnická rolnička: CASSIO Litvínov

Poprvé se tato jednokolová „pohárová“ soutěž konala v roce 1995. Dělí se na dvě části - jeden den probíhá soutěž v předtančení, druhý den ve scénickém tanci. K soutěži Mohelnická rolnička se v podrobnější reportáži vrátíme ještě v příštím čísle.

TS Stříbro -
Chorál a píseň

Mohelnická
rolnička 1997

Tuto fotografii
berte jako
závdavek pro příští
číslo
Foto: BoD

-mn-

Otázky pro Markétu Kodejšovou

Byli jste někdy na vystoupení Domina Praha? Pokud ano, tak vám netřeba představovat Markétu Kodejšovou. Navíc patří mezi tanečnice, které: za a) okamžitě zaregistrujete, za b) nezapomenete.

Mimo „mateřský“ soubor Domino Markéta Kodejšová spolupracuje na projektu Petra Tyce Pohyby a nehybnosti a viděl jsem ji tančit i v choreografii Josefa Prouzy s Impulsem na Celostátní přehlídce scénického tance v roce 1996.

• Markétu, vy jste dost dobrá tanečnice. Neuvažujete nad možností věnovat se tanci jednou profesionálně?

„Nevím, uvidím časem.“

• Máte motivaci, nebo čekáte na náhodu, která by vás k tanci připoutala naplno?

„Na náhodu nečekám, samozřejmě, že bych chtěla tancovat dál. Ale uvidím, co bude dál. Dostudovala jsem Konzervatoř Jaroslava Ježka a teď jsem na Státní jazykové škole na Národní třídě. Studuji francouzštinu.

A u tancování nerozlišuji, jestli je to koníček nebo ne, prostě mě tanec baví a dělám ho tak, jak můžu. Protože tanec potřebuji. Nemůžu bez tancování být. Když delší dobu nevidím tanec, už jsem nespím. Potřebuji tanec k životu.“

• Zajímalo by mě kolik času věnujete taneční přípravě?

„No to je největší problém. Ukončila jsem konzervatoř a tím pádem jsem přišla zhruba o deset hodin tancování týdně. Vždycky to byly denně dvě lekce moderny a klasiky a o to jsem nyní ochuzená a trénuji jenom v souboru. To znamená pondělí, čtvrtek a pátek. Bojím se, že moje technická úroveň tím pádem půjde dolů.

Ráda bych odjela do zahraničí, abych tam načerpala nové informace, snad to vyjde.“

• Chodíte poměrně často na taneční koncerty, co se vám líbilo v poslední době nejvíce?

„Skupina Alvina Ayleho.“

• Máte nějaké stesky ohledně fungování scénického tance v České republice?

„Nikdo nemůže čekat, že tady bude všechno naplno fungovat, když teprve nedávno se otevřely dveře tancování ze Západu. Všechno má svůj čas. Není asi všechno tak, jak by mělo být, ale zraje to.“

Děkuji za rozhovor.

-mn-

S Pavlem Kozákem o tanci a hudbě

Kdo z návštěvníků celostátní přehlídky scénického tance Tanec, tanec... v Ústí nad Orlicí by neznal Pavla Kozáka? Jeho postřehy jsou kořením závěrečného roborového semináře - v hudbě, která je jeho specialitou, slyší mnohé, na co umí s nadhledem a erudicí upozornit méně zkušené posluchače. Loni kromě porotování při celostátní přehlídce Tanec, tanec... patřil mezi lektory mezinárodní letní dílny moderního tance v Ústí nad Orlicí, kde měl cyklus několika přednášek o tom, jak naslouchat hudbě a co v ní hledat.

• Úvodem našeho rozhovoru jsem požádal Pavla Kozáka, aby se představil těm, co ho neznají:

„Vystudoval jsem violu na konzervatoři a kompozici na Lidové konzervatoři (i když ne dvakrát „lidově“...), a pak na FF UK filozofii s estetikou. Bylo toho víc, co jsem dělal - hlavně jsem rád učil děti hrát na housle v LŠU, a „dneska už se směji“ tomu, jak jsem v 80. letech kontroval na violu v orchestru Státního souboru písní a tanců. No, ale projel jsem s nimi půl Evropy - a všude tam nelitoval, že jsem na gymnáziu nezanedbával angličtinu.

Nějaký čas jsem dokonce uvažoval o tom, že z naší republiky coby muzikant uteču - to hlavně když jsem nemohl v LŠU pokračovat v učení dětí, které už jsem poznal a měl rád - ale pak jsem se pokaždé vrátil, přestože violisty všude potřebovali. To víte, „čuch“ a zvuk Vltavy... (té opravdové a té Smetanovy). Konec konců, věděl jsem, že za měsíc jedeme na Západ znova, a tak nevím, jestli bych se při neopakovatelné příležitosti nezachoval jako tak mnoho jiných...

Po listopadu 89 jsem se stihl žít i jako novinář. Necelý rok jsem pracoval dokonce na Úřadu pro dokumentaci a vyšetřování zločinů StB. Kdyby mě ale dnes někdo hledal, jsem „anglickým“ knihovníkem na Rektorátu ČVUT v Praze 6.“

• *Jak dojde k tomu, že se člověk s tak širokým akčním rádiem jako vy, objeví zničehonic v Ústí nad Orlicí v porotě celostátní soutěže neprofesionálního moderního tance?*

„Když jsem se oženil, odešel jsem ze Státního souboru písní a tanců. Svůj díl vlivu tu měla má žena-sopranistka, která se - snad právě proto, že má většinu příbuzných v jihomoravské vesnici - dívala na tento způsob provozování folklóru s despektem; a svou roli mělo i setkání s jedním významným českým exulantem v italské Umbrii.

Další posloupnost lze nazvat přelomovým momentem, protože jsem se stal celopražským metodikem pro malé hudební žánry. Bavilo mě vymýšlet stanovy soutěží a pokoušet se přemluvit bigbítáky a folkaře, aby se naučili noty; a na nějaké to koncipování pozvánek jsem se - po „křestu ohněm“ v LŠU - skoro ani nedíval jako na práci. Byla to totiž Gorbačovova éra, kdy svítila perspektiva - bohužel zřejmě iluze...? - že se celý svět pohne k lepšímu. Někdy v této době mě Helenka Kazárová poprvé pozvala do poroty ke scénickému tanci. Tak jsem se k tomu dostal a i dnes pro mě vždycky znamená těch pár dní v Ústí nad Orlicí nadechnutí. Uprostřed nápadů mladých lidí se cítím pořád v jejich věku, a navíc mi to připomíná onu šťastnou dobu v Kulturním domě hl. m. Prahy.“

• *Jak jde dohromady hudba a filosofie?*

„Děkuji za optání: skvěle! Každá doba měla svou filosofii a filosofie zase svou estetiku. Ta se konkretizovala do jednotlivých umění, z nichž hudba je - co se týče abstraktnosti - ve výsostném postavení. No ale potom ta radost, když někdo takovou abstraktnost zase krásně konkretizuje pohybem!! (A nemusí to být jen lidské tělo, i když TAHLE konkretizace je jistě nejkrásnější!) Spojení hudby s pohybem je zkrátka pro „abstraktního“ hudebníka ohromná inspirace: VIDĚT pohyb, který v hudbě samé jen tuším, jako její možný „výklad“.

Jistě, my muzikanti jsme „cvičení“ k nacházení radosti v hudbě (to aby ji v ní našli i naši posluchači!), a jistě při ní míváme všelijaké asociace. Pak mě ovšem tím spíš potěší, když se někomu povede vyložit hudbu trochu jinak, než bych si to dokázal vymyslet já.

Dalo by se to srovnat s ilustracemi ke knize: někdy jsou to výklady opravdu překvapivé - třeba nová Babička! - a podobně překvapivý zážitek je, když hraje houslistka Bachovu rychlou větu ... a přitom ji obíhá a „obcvičuje“ tanečník v úboru „svaly-tuž“ ze začátku století. Vážná hudba pak není až TAK vážná...“

• *Když jsme u festivalu Tanec, tanec... Proč většina choreografů sáhne raději po rockové, někdy až přímo popové hudbě? Že by byli natolik ovlivnění komercí?*

„Jasně, že jsou. Je to sociologický problém. Každá sociální skupina má své umění. Z podobných důvodů jsou málo sledovány ČT 2 a Vltava. Někdo se spokojí s tuctovostí a tomu odpovídá potom i hudba. Je to širší problém. Jako kdyby si nemohli choreografové vzít za vzor to nejkrásnější v hudbě, co tu je! - Ale ono je to asi jako v tom černošském přísloví, že „pro bramboru se stačí sehnout, ale pro kokosový ořech se musí vylézt na strom“.

Otázka toho, že není dost investováno do základních uměleckých škol, se tady dost jasně projevuje. Například za „mých časů“, když jsem dělal metodika, country skupiny nevypadaly až tak uboze, jak vypadají dnes. I populární hudba mladých lidí šla úrovní dolů. V 60. letech se režim chlubil tím, že hudebky byly téměř zadarmo a mohl do nich chodit prakticky kdo chtěl. Myslím, že tohle by musel ocenit kdokoli a za jakéhokoli politického systému: dnes by to ovšem chtělo nenechávat unikat neodvedené daně! Artifiční umění je svou definicí nekomerční, a tedy po finanční stránce bezbranné. Na sponzoring nelze spoléhat systematicky - může být, ale nemusí. A co pak přijde společnost levnější: podpořit ZUŠ anebo léčit narkomany?!”

• *Myslíte si, že tanec bude jako umělecká disciplína někdy právě tak populární jako hudba, literatura...? Ve srovnání s těmito obory je zatím víceméně popelkou, protože nemá takovou minulost... (aspoň tu doložitelnou, ve srovnání se zmíněnými obory).*

„Nemá minulost, ale má budoucnost. Naopak - můžeme se třeba obávat o další rozvoj symfonické hudby. Nemyslím tím teď jenom na její ohrožení vpádem syntezátorů. Po Stravinském je totiž těžko něco připsat k dějinám hudby při zachovávaní symfonického standartu, který známe ze Smetanovy Mé vlasti, nebo Dvořákových Slovanských tanců.

Oproti tomu existují produktivní, perspektivní formy uměleckého projevu, které zdaleka nejsou vyčerpané. To platí o moderním scénickém tanci, a vedle něj stejně tak o moderní poezii, fotografii, experimentálním divadle...“

Myslím si, že scénický tanec má velkou perspektivu. Ale! Choreografové nesmějí přistupovat k hudbě povrchně! Jak vím mimo jiné z některých výroků Pavla Šmoka, než začne vypracovávat opravdu scénickou koncepci nějaké choreografie, tak hudbu dlouho, dlouho poslouchá, někdy i několik let. Zřejmě tak se dopracuje určitého myšlenkového tahu, a díky tomu pak jeho choreografie drží pohromadě.

A je tu ještě jedna moc důležitá inspirace scénickým tancem. Působí jako protiváha k šílenému nakládání s lidskou tělesností, jak jsme tomu svědky coby pamětníci 20. století. Také tím nám tanec pomáhá žít lidsky.“

• *Na rozborovém semináři celostátní přehlídky scénického tance si mnozí na vaše někdy nečekané výroky o hudbě museli nejprve zvyknout...*

„Na jedné straně jsme spolu s odborníky na vizuální složku tance zváni do poroty, takže organizátorům tance „stojíme za to“. Hned zároveň s tím je nám však prokazována (v tomto případě málo potěšitelná) úcta: jako jakési „návštěvě“. Jako bychom byli něco tak trochu cizorodého a přeci jen - v kontextu tance - druhořadého. I pro mne by možná bylo pohodlnější sehrát roli onoho „profesora zmenšovánin“, jak ho známe z filmu Dívka na koštěti. Jenže hudebník - jako člen týmu, jenž se pokouší zhodnotit řadu tanečních vystoupení - opravdu NENÍ ani návštěva, ani trpaslík! Jednak je totiž hudba tepem tance - čím jiným žije tanec, ne-li rytmem? Za druhé by mělo být možno vystoupit z hudby až k její estetické koncepci, ba až k filosofii, jak už jsme o tom mluvili. Při těchto požadavcích mi pak mnohá hudba užívaná ke scénickému tanci připadá - promiňte; jak to říct?; no ... koho z nás potěší vyžvejkaná žvejkačka??!

A tak si „dovoluji“ o hudbě hovořit „těžce“ a „nesrozumitelně“. Ale hudba je - myslím: bez průpravy - asi opravdu „těžká a nesrozumitelná“. A který obor není? Zkusili jste už DOS bez učebnice? - A když už srovnáváme hudbu s počítači: jen zavírovaný počítač slyší na příkaz: „pizza and beer“. Ten funkční chce své instrukce, opravdové. Budťo si tedy jsme celé té komplikovanosti hudby vědomi, anebo tomu všemu dění na scéně nějaká část chybí.

Hudba je tak těžká, jak ji lidé byli schopni vymyslet, a já mohu jenom naznačit, jakým směrem by na sobě měli její posluchači ještě pracovat, aby se přiblížili jakémusi ideálu „hudebního znalce“ - a doufejme i lepšího choreografa a tanečníka.“

Děkuji za rozhovor.

-mn-

Obsah

Vyděme ze světa ticha do světa publicity ...	3
Tanec jako poselství humanismu	4
Emílie Urbanová	
na návštěvě rodného města	5
Avignonský festival - ráj divadla a tance	6
Černý lev Alvin Ailey	7
Dansontmoeting 97 - Holandsko	8
Znáte soubor Horizonty z Havířova?	11
Víte o tom?	11
Ve zkratce, aneb Letem světem	12
V příštím čísle přineseme	12
Další vzdělávání	
pedagogických pracovníků	13
Jana Faltová a rodinná tradice	15
Nenechte si ujít!	15
Bratislavské divadlo tanca BDT	15
Mohelnická rolnička 1997	16
S Pavlem Kozákem o tanci a hudbě	16
Otázky pro Markétu Kodejšovou	16
!!! POZOR - SOUTĚŽ BEZ PROHRY !!!	18
!!! VÝHODY PŘEDPLATNÉHO !!!	18

TANEČNÍ ROZHLEDY

Vydavatel: Bohumír Džubej - BoD

Redakce:

šéfredaktor - Miroslav Němec

Adresa redakce:

Miroslav Němec, Havlíčkova 120, 562 01 Ústí nad Orlicí, tel.: (0465)525087, 524352

Adresa vydavatele:

Bohumír Džubej - BoD, Mírové náměstí 131, P.O.Box 47, 562 01 Ústí nad Orlicí, tel.: (0465)524352, mobil: 0602 416 913, E-mail: bod@uo.fairnet.cz

Ročně vychází 11 čísel

Cena výtisku 25,-Kč

Cena výtisku při předplatném 20,-Kč

Celoroční předplatné 220,-Kč

Objednávky, předplatné a inzerce:

Bohumír Džubej - BoD, Mírové náměstí 131, P.O.Box 47, 562 01 Ústí nad Orlicí, tel.: (0465)524352, mobil: 0602 416 913, E-mail: bod@uo.fairnet.cz

Za původnost a správnost příspěvků odpovídá autor (platí i pro inzerci).

Redakce *TANEČNÍCH ROZHLEDŮ* se nemusí vždy ztotožňovat se všemi zveřejněnými názory a příspěvky. Ty příspěvky, u kterých chybí podpis a adresa (abychom se eventuálně mohli s pisatelem spojit), uveřejněny nebudou. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Přetisk informací jen se svolením redakce.

Tisk:

Tiskárna GRANTIS, Smetanova 510, 562 01 Ústí nad Orlicí, tel./fax: (0465)525741

Podávání novinových zásilek povoleno ČP, s.p. - OZ Východní Čechy č.j.: P/2-5759/97 ze dne 22.8.1997

ISSN 1211-8494, MK ČR 7779

© Bohumír Džubej - BoD

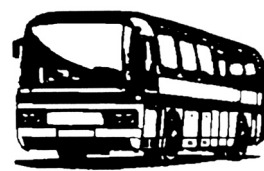
svatební oznámení, barevné prospekty ...

TISKÁRNA GRANTIS

Smetanova 510, 562 01 Ústí nad Orlicí

Tel.+Fax:(0465)525741

TISKOVINY
V KRÁTKÝCH
TERMÍNECH
dopisní papíry,
hospodářské tiskopisy,
reklamní letáky,
vizitky, brožury, knihy,

NA DOVOLENOU I ZÁJEZDY VŠEHO DRUHU
U NÁS DOMA I PO CELEM SVĚTĚ
S AUTOBUSOVOU DOPRAVOU
LUBOMÍR ZÁRECKÝ
Pod lesem 253, 562 01 Ústí nad Orlicí
Tel.: (0465)523974

!!! POZOR - SOUTĚŽ BEZ PROHRY !!!

Chcete získat předplatné *TANEČNÍCH ROZHLEDŮ* zdarma?

Máte jedinečnou příležitost!

Každý, kdo získá 3 nové předplatitele, dostane zpět své předplatné za tolik čísel, kolik si jich v průměru noví předplatitelé objednají.

Např. 1. předplatitel si objedná náš časopis od dubna (t.j. 8 čísel) a další dva od února (t.j. 10 čísel).

Výpočet je tedy: $((1 \cdot 8) + (2 \cdot 10)) / 3 = 9,3$ zaokrouhleně 9.

Získáte tedy zpět předplatné za 9 čísel. Můžete se také spojit 4 a o úsporu se podělit. V tomto případě získáte při celoročním předplatném náš časopis za **15,-Kč** za výtisk!!!

NO NESTOJÍ TO ZA TO?

!!! VÝHODY PŘEDPLATNÉHO !!!

Nabízíme Vám velmi výhodné předplatitelské slevy.

Cena jednoho výtisku zakoupeného v běžném prodeji je 25,-Kč.

Při celoročním předplatném ušetříte na jednom výtisku 5,-Kč a ušetříte tak peníze za více než dvě čísla!!!

Cena jednoho předplaceného výtisku je pouze 20,-Kč!

Stačí čitelně vyplnit objednávací lístek a zaslat jej na adresu vydavatele.

ZÁVAZNÁ OBJEDNÁVKA - NEVYSTŘIHUJTE - KOPÍRUJTE

Objednávám předplatné časopisu *TANEČNÍ ROZHLEDY* od nejbližšího možného čísla za cenu 20,-Kč za číslo.

Příjmení a jméno předplatitele : _____

Ulice a číslo popisné..... : _____

PSČ a město..... : _____

Předplatné uhradím : ☐ složenkou

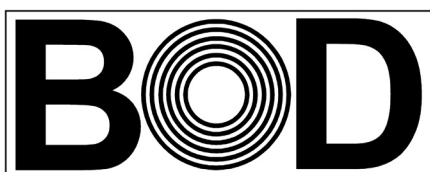
☐ fakturou

Datum a podpis (razítko) : _____

PPP SOUTĚŽ * ZAŠKRTNĚTE CO SE HODÍ *** SOUTĚŽ PPP**

☐ Zasílám v jedné obálce 3 objednávky nových předplatitelů. Moje adresa je:

☐ Jsme 4 noví předplatitelé a objednávky posíláme hromadně v jedné obálce.

dodávají
VÝPOČETNÍ TECHNIKU
KANCELÁŘSKOU TECHNIKU
TELEKOMUNIKAČNÍ TECHNIKU

znamenají
ŠPIČKOVÉ PŘÍSTROJE
SPOLEHLIVÝ A PRUŽNÝ SERVIS
VÝHRADNĚ KVALITNÍ KOMPONENTY
NÁROČNÉ PŘEDPRODEJNÍ ZKOUŠKY KAŽDÉHO KUSU

VT DATA s.r.o.	VYSOKÉ MÝTO	Fügnerova 4/I, 566 01, tel. (0468) 223 24, fax (0468) 218 61
	PRAHA	U skládky 3, 190 00, tel. (02) 828 510, 684 86 75, fax (02) 828 455
	BRNO	El. Voračické 32, 616 00, tel. (05) 412 130 68, fax (05) 412 130 68
	BRATISLAVA	Drieňova 34, 821 02, tel. (004217) 238 440, fax (004217) 238 440
	PIEŠŤANY	Palárikova 5, 921 01, tel. (00421838) 254 71, fax (00421838) 254 71

DANSKIN

**DANSKIN vám nabízí oblečení pro děti a dospělé:
tanec • krasobruslení • gymnastika • fitness • aerobik**

Pro organizace zašleme katalog + ceník
Danskín CZ. Vídeňská 103, 619 00 Brno, Tel.: (05) 43 21 45 50, (05) 43 21 45 49